

— w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43) oraz art. 5 ust. 3 lit. b) i art. 5 ust. 6 sekcji dotyczącej przepisów wykonawczych do rozporządzenia nr 1049/2001 kodeksu dobrego postępowania Komisji załączonego do jej regulaminu wewnętrznego [C(2000) 3614 (Dz.U. 2000, L 308, s. 26)], w zakresie w jakim Komisja nie miała żadnych uprawnień do przekazywania spornych dokumentów bez uprzedniego poinformowania strony skarżącej.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przez Komisję zasady dobrej administracji ustanowionej art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych, ciążącego na niej obowiązku należytej staranności, w znaczeniu nadanym przez stosowne orzecznictwo oraz naruszenia tym samym celu rozporządzenia nr 1049/2001, którym jest zgodnie z brzmieniem jego art. 1 lit. c) „promowanie dobrych praktyk administracyjnych w odniesieniu do dostępu do dokumentów”.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 2 tiret pierwsze, drugie i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie w jakim odmówiła ona zastosowania wyjątków, na które mogła powołać się strona skarżąca. Zarzut ten dzieli się na trzy części:
 - część pierwsza, dotycząca naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie w jakim celowo odmówiła ona zastosowania ogólnego domniemania poufności znajdującego zastosowanie do dokumentów;
 - część druga, dotycząca naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie w jakim celowo odmówiła ona uwzględnienia ingerencji w postępowania sądowe, o skuteczności których zdecydowało przekazanie dokumentów;
 - część trzecia, dotycząca naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka, art. 7 Karty praw podstawowych oraz art. 339 TFUE, w zakresie w jakim nie uwzględniła ona interesów handlowych, finansowych i strategicznych strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U.2001, L 8, s. 1), w zakresie w jakim odmówiła ona utajnienia tożsamości osoby fizycznej, będącej autorem dokumentów, będących przedmiotem sporu.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia, który spoczywa na niej na mocy art. 296 TFUE, w zakresie w jakim nie poinformowała ona strony skarżącej w żaden sposób – ani przed, ani po dokonaniu wysyłki dokumentów – o przyczynach, które uzasadniały jej zamiar wysłania wymienionych dokumentów.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Tilly-Sabco / Komisja

(Sprawa T-437/18)

(2018/C 364/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tilly-Sabco (Guerlesquin, Francja) (przedstawiciele: adwokaci R. Milchior i S. Charbonnel)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za dopuszczalną skargi o naprawienie szkody poniesionej przez skarżącą w związku z rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającym refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego w kwocie zerowej (Dz.U. L 196/13 z dnia 19 lipca 2013 r.);
- stwierdzenie, że Komisja jest dłużna skarżącej kwotę 3 238 000 EUR tytułem głównym, w tym:
- 2 848 000 EUR stanowiące odpowiednik niewypłaconych refundacji z tytułu sprzedaży dokonanych w okresie od 19 lipca do 31 grudnia 2013 r.;
- 390 000 EUR refundacji dotyczących utraconych korzyści związanych z niedokonaniem sprzedaży dodatkowych 3 550 ton do krajów Bliskiego Wschodu w tym samym okresie;
- zobowiązanie Komisji do zapłaty kwoty 3 238 000 EUR, tytułem głównym,
- podwyższonej o odsetki wyrównawcze, od dnia 20 września 2017 r. do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, o roczną stopę inflacji w danym okresie stwierdzoną przez Eurostat (Europejski Urząd Statystyczny) w państwie członkowskim, w którym spółka ta ma siedzibę;
- wraz z odsetkami za zwłokę, od dnia ogłoszenia wyroku do dnia całkowitej zapłaty, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących powiększonej o dwa punkty procentowe;
- zezwolenie na dostosowanie przez stronę skarżącą jej pism procesowych i jej żądań w razie wydania przez Komisję rozporządzenia wykonawczego zastępującego rozporządzenie nr 689/2013 przed zakończeniem pisemnego etapu postępowania w niniejszej sprawie;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty odpowiadające trzem materialnym warunkom skargi o odszkodowanie, spełnionym łącznie w niniejszym przypadku, jakimi są wystąpienie zdarzenia wywołującego szkodę polegającego na bezprawności zarzucanego zachowania, wystąpienie szkody i istnienie związku pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę i szkodą.

Po pierwsze, strona skarżąca uważa, że wydanie przez Komisję rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U 2013, L 196, s. 13), którego nieważność Trybunał Sprawiedliwości stwierdził w wyroku z dnia 20 września 2017 r., Tilly-Sabco/Komisja (C-183/16 P, EU:C:2017:704), stanowi naruszenie prawa Unii wystarczające dla stwierdzenia wystąpienia wystarczająco istotnego naruszenia.

Po drugie, strona skarżąca uważa, że przyjmując w sposób bezprawny akt ustalający zerową kwotę refundacji za sprzedaż mrożonych kurczaków do pewnych krajów poza strefą UE, Komisja popełniła wystarczająco istotne naruszenie stanowiące zdarzenie wywołujące szkodę, które wyrządziło w stosunku do niej rzeczywistą i pewną szkodę. Według strony skarżącej szkoda ta polega tym, że do dnia 31 grudnia 2013 r. nie korzystała ona z refundacji.

Po trzecie, strona skarżąca podnosi, że uzasadnione jest dochodzenie przez nią odszkodowania za poniesioną stratę wynikającą z bezprawnym zniesieniem refundacji w okresie od dnia 19 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. Zawinione zachowanie Komisji stanowiło bowiem decydującą przyczyną szkody, którą rzekomo poniosła strona skarżąca, a zatem jej zdaniem istnieje ścisły i bezpośredni związek pomiędzy tym zawinieniem i wspomnianą szkodą.